

מ"ת 25166/07/15 - אברהם (אבי) רוחן נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

מ"ת 25166-07-15 מדינת ישראל נ' אברג'יל ואח'
בפני כב' השופט אברהם הימן
המבקש אברהם (אבי) רוחן

נגד
המשיבה מדינת ישראל

החלטה

לפני בקשה נוספת לעיון חוזר בהחלטה שהורתה על מעצרו של המבקש עד תום ההליכים.

רקע דיוני

ביום 13.7.15, במסגרת פרשה אשר זכתה לכינוי "פרשה 512", הוגש כנגד המבקש ו- 17 נאשמים נוספים כתב אישום, המייחס להם שורה ארוכה של עבירות אלימות חמורות ועבירות סמים אשר בוצעו במסגרת ארגון פשיעה בינלאומי.

למבקש מיוחסים ארבעה אישומים מבין 13 האישומים שבכתב האישום - אישומים 1, 2, 4 ו-13.

עובדות ארבעת האישומים שיוחסו למבקש פורטו בהרחבה בהחלטות קודמות - החלטה של בית משפט זה (כב' השופט ב' שגיא) מיום 11.1.17 בעניין הבקשה למעצרו של המבקש עד תום ההליכים, החלטה של בית המשפט העליון (כב' השופט י' עמית) מיום 14.2.17 הדוחה ערר שהוגש על ההחלטה על מעצרו של המבקש עד תום ההליכים (בש"פ 2853/17), החלטה של בית המשפט העליון (כב' השופט ע' פוגלמן) מיום 8.10.17 הדוחה ערר על החלטתי בבקשה קודמת לעיון חוזר.

לצורך החלטה זו אציין בתמצית עובדות אלה:

במסגרת האישום הראשון המכונה "ארגון פשיעה", מיוחסות למבקש עבירות של ניהול ומימון פעילות בארגון פשיעה. על פי הנתען היה המבקש חבר בארגון פשיעה בינלאומי שבראשו עמד הנאשם 1 (להלן - "אברג'יל"), ועמד בראש קבוצה עבריינית אשר חברה לארגון הפשיעה ועסקה בעבירות אלימות, סמים והלבנת הון, מימנה את פעילות הארגון ופעלה

לקידום מטרותיו.

במסגרת האישום השני המכונה "העסקה הגדולה", מיוחסת למבקש יחד עם נאשמים נוספים עבירה של ייצוא, ייבוא וסחר בסמים מסוכנים וכן ריבוי עבירות של פעולה ברכוש אסור, במסגרת ארגון פשיעה. זאת במסגרת מהלך להוצאת מכונה תעשייתית בה הוסלקו כ- 800 ק"ג של סם מסוכן מסוג קוקאין מפרו לצורך מכירתם.

במסגרת האישום הרביעי המכונה "הרצח ביהודה הלוי", מיוחסות למבקש ולנאשמים הנוספים באישום זה שלוש עבירות של רצח, שלוש עבירות של חבלה בכוונה מחמירה במסגרת ארגון פשיעה, ריבוי עבירות של פגיעה בנסיבות מחמירות במסגרת ארגון פשיעה, ריבוי עבירות של גרימת חבלה של ממש במסגרת ארגון פשיעה ועבירה של קשירת קשר לפשע במסגרת ארגון פשיעה. על פי הנטען, בהמשך לסכסוך ולאחר שניסיון קודם לרצוח את רוזנשטיין נכשל, זימן אברג'יל כמה מחברי הארגון, בהם המבקש, לפגישה בבליגיה במטרה לקדם את התכנית להביא למותו של רוזנשטיין. בהמשך לכך, ביום 17.11.03 נסע המבקש עם עדי המדינה א.ג. ו- ש.כ. מישראל לבליגיה. בפגישות שהתקיימו, בין היתר, בביתו של הנאשם 4 (להלן - "אוזיפה") ובבליגיה נקשר הקשר לגרום למותו של רוזנשטיין במשרד להמרת מטבע בתל אביב, אותו נהג רוזנשטיין לפקוד באופן קבוע. עוד הוסכם, כי כספי עסקת הסמים מושא האישום השני, ישמשו למימון ביצוע תכנית החיסול. בהתאם לכך, בראשית דצמבר 2003, מסר א.ג. ל- ש.כ., על דעת המבקש, סך של כ- 60 אלף אירו. סמוך לאחר הפגישות שהתקיימו בבליגיה, החליטו חלק מחברי הארגון, על דעת אברג'יל, להוציא את תכנית החיסול לפועל באמצעות מטען חבלה רב עצמה שהונח על גג המשרד להמרת מטבע בתל אביב. ביום 11.12.03, עת הגיע רוזנשטיין למשרד להמרת מטבע, הופעל מטען החבלה שהכיל כארבעה ק"ג לבנות חבלה, אצבעות נפץ ורסס. פיצוץ המטען הביא למותם של שלושה עובדי אורח ולפציעתם של למעלה מ- 50 אנשים נוספים.

במסגרת האישום השלושה עשר מיוחסות למבקש ריבוי עבירות מס במסגרת ארגון פשיעה. על פי הנטען, ביצע המבקש בין השנים 2002-2006 במסגרת ארגון פשיעה יחד עם הנאשמים הנוספים ומעורבים אחרים עבירות מס בקשר עם עבירות הסמים.

ההשתלשלות הדיונית בעניינו של המבקש ומאז שהוגש כתב האישום פורטה, אף היא, בהחלטת הקודמת מיום 17.9.17, ולהלן אציין את אבני הדרך העיקריים והרלוונטיים להחלטה זו, כפי שפורטו בבש"פ 7371/17:

"עם הגשת כתב האישום התבקש מעצרו של העורר עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו. ביום 31.3.2016 הסכים בא כוחו של העורר למעצר כאמור, משום שבאותה העת ריצה העורר עונש מאסר בגין הרשעה אחרת. סמוך לתום תקופת המאסר ביקש העורר לקיים דיון בעילת המעצר נושא כתב האישום דנן, ובקיומן של ראיות לכאורה. ביום 11.1.2017 דחה בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופט ב' שגיא) את בקשת העורר לעיון חוזר. נקבע כי נגד האחרון ישנה תשתית ראייתית לכאורית; וכי מתקיימת בעניינו עילת מעצר משמעותית שלא ניתן לאיינה באמצעות חלופה. אשר לאישום הראשון, ציין בית המשפט כי התשתית הראייתית שעומדת כנגד העורר מורכבת מעדויות עדי המדינה, התומכות בטענה שלפיה העורר היה ראש ארגון עצמאי שפעל במסגרת ארגון הפשיעה של אברג'יל; ומהאזנות סתר, שמהן עולה "קשר מובהק בין המשיב [העורר - ע' פ'] ליתר חברי הארגון, ובמיוחד בין

המשיב למשיב 1 [בין העורר לבין אברג'יל - ע' פ']". בכל האמור באישום ה-4, עמד בית המשפט על עובדות מהותיות שאינן שנויות במחלוקת (הנסמכות על האזנת סתר ופלט כניסות ויציאות של העורר מן הארץ): העורר הוזמן לבלגיה על ידי אברג'יל; שלושה ימים לאחר מכן טס העורר לבלגיה יחד עם עדי המדינה א.ג. וש.כ., שהיו אף הם אנשי אמונו של אברג'יל; העורר נכח בפגישה בבלגיה, שבגדרה - כעולה מהודעותיהם של עדי המדינה - נקשר הקשר לרצוח את רוזנשטיין. עוד צוין כי העורר עצמו אישר בעימות שנערך בינו לבין ש.כ. כי שהה עם האחרון בבלגיה. בנתון לאלה, דחה בית המשפט את טענת העורר שלפיה לא ידע מה מטרת הפגישה בבלגיה, וכי היה שתוי במהלכה באופן שאינו מאפשר לייחס לו מעורבות כלשהי בנעשה במסגרתה. נקבע כי המקום לברר טענה זו הוא בגדרי ההליך העיקרי. הוטעם כי הטענה האמורה אינה מתיישבת עם "בכירותו" של העורר בארגון - כפי שהיא נלמדת מהראיות הקושרות אותו לאישום הראשון; עם הצורך החיוני בנוכחותו במפגשים בבלגיה, כפי שזה בא לידי ביטוי בדרישתו של אברג'יל כי העורר "יעלה על מטוס ויגיע לבלגיה"; ועם הגיונם של דברים. לכך הוסף, כי העורר שתק בחקירתו ולא סיפק את אותם הסברים הנשמעים מפי באי כוחו - עניין הנושא עמו משקל בבחינת התשתית הראייתית בשלב האמור (וזאת בשים לב למתווה ששרטט בית משפט זה בעניינו של אוזיפה, הדומה לזה של העורר לפני; בש"פ 5273/16 מדינת ישראל נ' אוזיפה [פורסם בנבו] (18.7.2016)).

בנתון לכל האמור, נקבע כי קיימת תשתית ראייתית לכאורית נגד העורר שיש בה "כדי ללמד על מעורבותו בפעילות ארגון הפשיעה, ובאירועי האישום הרביעי". בהקשר אחרון זה הפנה בית המשפט לעדויותיהם של עדי המדינה, שמהן עולה מודעותו ומעורבותו של העורר במימון תכנית החיסול. משנקבע כי קיימת נגד העורר תשתית ראייתית לכאורית באישום הראשון ובאישום ה-4, לא ראה בית המשפט להרחיב בעניינו של האישום השני. צוין כי אישום זה מבוסס ברובו על עדויות עדי המדינה, אך "ניתן לומר כי הראיות באישום זה פחותות בעוצמתן מאלה שהוצגו ביחס לאישום הרביעי". אשר לקיומן של עילות מעצר, נסמך בית המשפט על החלטתו מיום 2.12.2016, שבה נקבע כי "השילוב שבין מעורבות המבקש [העורר - ע' פ'] באירועי כתב האישום, עברו הפלילי הרלוונטי, עדותו של עד המדינה ר.ג., ואסופת הידיעות המודיעיניות, מלמדות על מסוכנות פורצת גבולות ועל חשש ממשי לפגיעה בעדים". לבסוף נקבע כי לא ניתן לאיין את המסוכנות הנשקפת מן העורר באמצעות חלופה, שכן "מסוכנות בעוצמה הרלוונטית למשיב [העורר - ע' פ'], וחשש ממשי ומובהק לשיבוש הליכים, הן באופן של פגיעה בעדים והן באופן של הימלטות מאימת הדין, ניתן לאיין רק באמצעות מעצר מאחורי סורג וברח".

ביום 14.2.2017 דחה בית משפט זה (כב' השופט י' עמית בבש"פ 537/17) ערר שהגיש העורר. זאת, משנקבע כי קביעותיו של בית המשפט המחוזי מבוססות היטב; וכי אכן הונחה תשתית ראייתית לכאורית ביחס לאישום הראשון ולאישום ה-4, אך קיימת חולשה ראייתית ביחס לאישום השני. אשר לאישום הראשון, עמד בית המשפט על כך שהתשתית הראייתית נגד העורר מבוססת על דבריהם של 4 עדי מדינה שונים "המלמדים על מעמדו של העורר כראש קבוצה עבריינית, וכמי שנטמע בארגונו של אברג'יל וסר למרותו". בנתון לכך, נפנה בית המשפט לבחון את התשתית הראייתית שעומדת נגד העורר באישום ה-4. נקבע כי נוכח

קיומן של האזנות סתר ותיעוד כניסות ויציאות של העורר מן הארץ אין מחלוקת כי אברג'יל זימן את העורר לבלגיה בשיחה שהתקיימה ביום 14.11.2003, וכי סמוך לאחר מכן, טסו העורר, א.ג. וש.כ. לבלגיה. צוין, כי על תוכן הפגישות בבלגיה ניתן ללמוד מדבריהם של עדי המדינה שלקחו בהן חלק. הוטעם כי גם אם ישנן סתירות מסוימות בין גרסאות עדי המדינה, "אין מדובר בסתירות מהותיות המובילות לכרסום בקיומן של ראיות לכאורה באישום זה". זאת, בין היתר, נוכח פרק הזמן הניכר שחלף מעת שהתקיימו הפגישות בבלגיה ועד למועד שבו מסרו עדי המדינה גרסה סדורה. בשים לב לכך נקבע כי "ישנו מכנה משותף משמעותי בין הדברים שמסרו השלושה [עדי המדינה - ע' פ']". בית המשפט ציין כי עדי המדינה מסרו כי הפגישות בבלגיה נסובו על אודות תכנית החיסול, על המיקום למימושה, ועל אופן מימושה. למול זה, כך נקבע, ניצבת שתיקתו של העורר בחקירתו. מכאן נפנה בית המשפט לבחון את התשתית הראייתית הקיימת נגד העורר באישום השני. נקבע כי זו מתבססת בעיקר על גרסתו של א.ג., שנתמכה בנקודות מסוימות בגרסה של ש.כ. על רקע זה נקבע כי ישנה תשתית ראייתית לכאורית לידיעתו של העורר על עסקת הסמים נושא האישום השני, אך קיים קושי ראייתי בנוגע למידת מעורבותו ותרומתו לה.

בנתון לכך, ומשנקבע כי קיימות ראיות לכאורה נגד העורר; וכי נשקפת ממנו מסוכנות כמו גם חשש לשיבוש הליכים נפנה בית המשפט לבחון אם ניתן לאיין את המסוכנות האמורה באמצעות חלופת מעצר - ונקבע כי אין מקום לשחרר את העורר ממעצר. זאת בשים לב לעמדת שירות המבחן, שנמנע מלבוא בהמלצה על שחרור כאמור. בצד זאת, ונוכח מצבו הרפואי של העורר - שסובל ממחלה קשה שבגינה הוא אף מקבל טיפולים - צוין כי ככל שתחול החמרה במצבו הדרך פתוחה בפניו לפנות בבקשה לעיון חוזר".

בהחלטת מיום 17.9.17 דחיתי בקשת המבקש לעיון חוזר הן על יסוד הטענה לכרסום בתשתית הראייתית, והן על יסוד טענות לשינוי נסיבות ולחלוף הזמן.

באשר לטענה בדבר כרסום בתשתית הראייתית קבעתי כדלקמן:

"בהציבי עקרון זה לפני, בחנתי את טענות בא כוח המבקש אשר לשיטתו ממוטטות את היסוד תחת גרסאותיהם המפלילות לכאורה של עדי המדינה ואת טענות המשיבה בתגובה מפורטת שהוגשה מטעמה. לאחר בחינה זו הגעתי לכלל מסקנה כי אין בטענות שהעלה בא כוח המבקש כנגד התשתית הראייתית בעניין עדויותיהם של ש.כ. ו- א.ג. להצביע על סתירות מהותיות או חסרים ראייתיים ההופכים, מעצמם, את הקערה על פיה באופן המפחית מעוצמתה של התשתית הראייתית המקימה סיכוי סביר להרשעת המבקש באישומים המיוחסים לו בכתב האישום ובמיוחד באישום הרביעי אליו כווננו עיקר טענותיו לחולשה ראייתית.

כך הוא באשר לתמיהות שהעלה בא כוח המבקש בעניין דברים שמסר עד המדינה ש.כ. בעדותו, לטענה כי מהלכים לפגוע ברוזנשטיין, בין המעורבים ללא קשר למבקש, החלו עוד קודם לפגישה שהתקיימה בבלגיה, לטענה כי מאז מועד הפגישה ועד למועד ביצוע הרצח

ביום 11.12.03 אין ראיות המלמדות על קשר בין המבקש לבין הנאשמים האחרים, ולטענות בעניין מיקום הפגישה ומועדה ובעניין העברת הכסף. עינתי עיין בעדויות עדי המדינה לפני המותב הדין בתיק העיקרי, ובהקשר זה, כאמור, אני רואה הדברים כפי טענותיו של בא כוח המבקש. אני מוצא לנכון לפרט אלא להפנות לפירוט שפירטה המשיבה מתוך עדויותיהם של שני עדי המדינה.

בא כוח המבקש טען עוד כי החולשה הראייתית שנקבעה בקשר למעורבותו של המבקש באישום השני שעניינו בעסקת סמים, אשר על פי הנטען באישום הרביעי, תמורתה שימשה למימון תכנית החיסול של רוזנשטיין, מחלישה אף את הראיות למעורבות המבקש באישום הרביעי. טענה זו אינה בגדר עובדות חדשות שנתגלו לאחר שניתנה ההחלטה בעניין מעצרו של המבקש עד תום ההליכים. למעשה מדובר בטענה שהועלתה כבר בהליכים קודמים בהם נדונה שאלת קיומן של ראיות לכאורה, ועל כן אין להידרש לה במסגרת בקשה לעיון חוזר. הוא הדין אף באשר לטענות בא כוח המבקש לחסר ראיתי בעניין מניע מצדו לפגוע ברוזנשטיין."

ערר שהגיש המבקש במסגרת בש"פ 7371/17 על החלטת האמורה נדחה. באשר לטענה בדבר כרסום בתשתית הראייתית קבע בית המשפט העליון כך:

"העורר מיקד את טענותיו בתשתית הראייתית הלכאורית שנמצאה אשר למיחוס לו באישום ה-4. לדבריו, במוקד הראיות באישום זה עומדת גרסת עד המדינה א.ג. לפי גרסה זו ביום שישי בין התאריכים 17.11.2003-20.11.2003 התקיימה פגישה שבה השתתפו העורר, אברג'יל ואחרים בביתו של אוזיפה בבליה, שבמהלכה נקשר הקשר לביצוע תכנית החיסול. אלא, שלטענת העורר, בעדותו בבית המשפט מסר א.ג. גרסה חדשה - כבושה - שלפיה התקיימה פגישה נוספת בהשתתפות הנוכחים האמורים. לטענת העורר, א.ג. שינה את גרסתו כיוון שהובהר לו כי התאריכים הנקובים מעלה אינם חלים ביום שישי. עוד נטען כי מבדיקה שערכה ההגנה, העורר לא שהה עם א.ג. בבליה ביום שישי עובר למימוש תכנית החיסול. לכך הוסיף, כי בעדותו של א.ג. בבית המשפט הוא לא זכר כיצד הגיע מבריסל לביתו של אוזיפה באנטוורפן - עניין הנושא עמו משקל אשר להימנות גרסתו של א.ג. עוד טען העורר כי מעדותו של ש.כ., עולה בבירור כי זה האחרון נסע לבליה כדי לעדכן את אברג'יל בפעולותיו בארץ, ללא קשר למעורבותו של העורר; כי הוא לא קשר בעדותו את העורר לתכנית החיסול; וכי ש.כ. לא ידע לספר על אודות סכום הכסף שקיבל לכאורה מא.ג. בקשר עם ביצוע תכנית החיסול. הוטעם כי הקושי הראיתי שנקבע אשר למעורבות העורר באישום השני, שעניינו עסקת הסמים, מקרין על התשתית הראייתית שקיימת נגדו באישום ה-4. המדינה גורסת כי אין בעדויות שנשמעו בהליך העיקרי בבית המשפט כדי להביא ל"מהפך ראיתי של ממש" המצדיק את קבלת הערר. נטען, כי בתום עדותם של שני עדי המדינה - א.ג. וש.כ. - שחזרו על גרסתם במשטרה, התשתית הראייתית נגד העורר דווקא מתחזקת. בעניין זה דעתי כדעת המדינה. בפסיקתנו נקבע כי כדי שתקום עילת שחרור ממעצר לאחר שנקבע כי קיימת תשתית ראייתית לכאורית לצורך החלטה על מעצר עד לתום ההליכים נדרש להצביע על "שינוי דרמטי" בראיות התביעה ועל כרסום מהותי בהן. נפסק כי "צריך

להתקיים מהפך ראייתי של ממש, בבחינת הפיכת הקערה על פיה, כך שהכף תיטה, לאור השינוי שחל, לעבר זיכוי של הנאשם על פני הרשעתו בדין" (בש"פ 2159/03 חזיזה נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 7 (25.3.2003); ראו עוד עניין יונס, פסקה 9). איני סבור כי המקרה דנן בא בקהלם של המקרים האמורים. כאמור מעלה, בהחלטתו בבש"פ 537/17 קבע השופט י' עמית כי ישנו "מכנה משותף משמעותי" בגרסאותיהם של עדי המדינה אשר למעורבות העורר באישום ה-4. איני סבור כי מסקנה זו השתנתה כעת, בתום עדויותיהם בבית המשפט בהליך העיקרי. כך, מסרו העדים כי הפגישות בבלגיה נסובו על אודות תכנית החיסול, והעידו כי אברג'יל ביקש ממשתפי הפגישות כי אלה יתרמו מכספם לביצוע התכנית (ראו למשל עדות ש.כ בעמ' 575, שורות 31-7; עדות א.ג בעמ' 1816, שורות 1-13; וכמו כן בעמ' 1818, שורות 3-4; ובעמ' 1819, שורות 3-6). עוד תיארו העדים את העברת הכספים שמקורם בעסקת הסמים נושא האישום השני לטובת ביצוע תכנית החיסול (ראו למשל עדות ש.כ בעמ' 576, שורות 1-7; עדות א.ג בעמ' 1817, שורות 16-29). עיון בפרוטוקול הדיון בבית המשפט המחוזי מעלה כי שני העדים קשרו את העורר לפגישות בבלגיה. אכן, אפשר כי בעדויותיהם בבית המשפט מסרו העדים גרסאות שונות אשר למיקום הפגישה ונסיבות עריכתה, ואולם איני סבור כי הבדלים אלה עולים כדי כרסום משמעותי בתשתית הראייתית. כידוע, המקום להכריע בדבר ממצאי מהימנות גרסאות מסוימות ועדיפותן או נחיתותן אל מול גרסאות אחרות שנמסרו על ידי עדים בשלבים אחרים, אינו אלא במסגרת ההליך העיקרי (עניין יונס, פסקה 9). בנתון לכך, ניתן לדעתי לקבוע כי גם בנקודת הזמן הנוכחית עדיין קיים מכנה משותף משמעותי בגרסאות עדי המדינה ביחס למעורבות העורר באישום ה-4, באופן שלא חל כרסום מהותי (כמובנו בהלכה הפסוקה) בתשתית הראייתית הלכאורית נגדו".

ביום 25.2.18 הגיש המבקש בקשה נוספת לעיון חוזר, אותה הכתיר בכותרת "בקשה דחופה לשחרור ממעצר".

המשיבה התנגדה לבקשה, וביום 28.2.18 התקיים דיון במהלכו שמעתי את טענות הצדדים וקבעתי מועד למתן ההחלטה.

לאחר הדיון וטרם שניתנה ההחלטה הגיש בא כוח המבקש "הודעה" ובה ביקש לחדד טיעוניו על פה. הודעה זו הועברה לתגובת המשיבה וזו הוגשה.

בא כוח המבקש לא הסתפק בכך והגיש "תגובה" ו"השלמת טיעון", אשר אף הן הועברו לתגובת המשיבה.

ואם סברנו כי די היה לו לבא כוח המבקש בכל הבקשות וה"הודעות" הללו הרי שהתבדנו. ביום 26.3.18 הגיש הסניגור שוב מסמך בהכתירו אותו "הודעה" שבו חזר ופירט נימוקים שונים התומכים בבקשתו לעיון חוזר ולשחרור המבקש ממעצר. ושוב העברתי הבקשה ("ההודעה") לתגובת המשיבה. לאחר שזו הגיעה, מצאתי סוף סוף כי פנויה הדרך ליתן החלטה.

טענות בא כוח המבקש

במסגרת הבקשה וטיעונים נוספים שהוגשו בכתב טען בא כוח המבקש כי כיום לאחר שנסתיימה עדותם של עדי המדינה ה.צ, א.צ ו.מ, חל כרסום משמעותי בתשתית הראייתית היות ועדים אלה אשר להם היה תפקיד בהכנת מטען החבלה ובמסירתו, העידו כי אינם מכירים את המבקש כאשר עד המדינה י.מ מסר בעדותו כי איבטח את ה.צ בעת שתיקן את המטען אשר נמסר לאדם, אותו זיהה כנאשם 13, יצא הוא מן הארץ ביום 25.11.03. לטענת בא כוח המבקש עדות זו של י.מ הנתמכת בפלט כניסות ויציאות מן הארץ מלמדת כי המטען הונח בצ'ינג' סביב יום 10.11.03 וכשבוע ימים לפני שהמבקש נסע לבלגיה וללא קשר אליו. כמו כן הפנה בא כוח המבקש לעדותו של ש.כ וטען כי הלה העיד כי ביצע מעקבים ותצפיות אחר רזנשטיין עוד קודם לפגישה בבריסל וכי התכנית לרצוח את רזנשטיין ברחוב יהודה הלוי הייתה ידועה עוד קודם לפגישה בבריסל. על כן טוען המבקש כי למעשה, כי הפגישה בבריסל הייתה פגישת עדכון ולא פגישת תכנון כאשר המטען המתוקן נמסר והונח במקום הפיצוץ עובר להתקיימותה של הפגישה וכי על כן קורסת התיזה שבנתה המשיבה.

במסגרת טיעוניו בעל פה חזר בא כוח המבקש וטען כי עדויותיהם של שלושת עדי המדינה האמורים משמיטה את הבסיס תחת הקונספציה שבנתה המשיבה. לטענתו, ה.צ אשר ייצר את המטען העיד כי אינו מכיר את המבקש. כמו כן, א.צ, בנו של ה.צ, אשר רכש יחד עם י.מ את הרכיבים להרכבת המטען, ואיבטח את אביו, בזמן הרכבתו, טען אף הוא כי אינו מכיר את המבקש וכי מסר את המטען לנאשם 13. כמו כן טען בא כוח המבקש כי י.מ מסר בחקירתו הנגדית שהיה בקשר עם ה.צ ומסר לו כספים ולבנות חבלה ללא קשר למבקש, וכי מסר את המטען לנאשם 13 כשבועיים עובר ללילה בו יצא לחו"ל ביום 25.11.03, דהיינו ב- 10 או ב- 11 לאותו החודש, וקודם למועד בו נסע המבקש לבלגיה ב- 17 לחודש.

כמו כן נטען כי חלופ הזמן מאז שעל פי הנטען בוצעו העבירות נשוא כתב האישום ומצבו הרפואי של המבקש מפחיתים ממידת מסוכנותו וכי כל אלה יחד עם העובדה כי נאשמים אחרים המעורבים באותם אישומים שוחררו, משום כך, נסיבות אלה מצדיקות שחרורו למעצר בית או לכל היותר את המשך מעצרו בתנאי איזוק אלקטרוני.

טענות המשיבה

באת כוח המשיבה טענה כי מאז שניתנה החלטת בית משפט זה בשאלת קיומן של ראיות לכאורה ולאחר שנשמעה עדותם של עדי המדינה לא נשתנה המצב הראייתי. על פי טענה זו עדותו של י.מ במשפט, עליה תולה בא כוח המבקש טענתו, תואמת את גרסתו במשטרה ולא חידשה דבר המצדיק עיון חוזר. בתוך כך נטען כי מעורבותו של המבקש בפגישה המכוננת שנתקיימה בבריסל בנוכחותם של אברג'יל, אוזיפה, ש.כ, א.ג והמבקש מבוססת על עדותם של עדי המדינה ש.כ, א.ג ו-י.א אשר טרם העיד, הנוגעת במישרין לחלקו של המבקש בפגישה בה תוכנן אירוע "הרצח ביהודה הלוי", וכי בקשות לעיון חוזר שהוגשו בקשר לכך כבר נדחו, גם בערכאת הערעור, כך שלמעשה התשתית הראייתית המבססת את האישום הרביעי נותרה על תילה. לטענת באת כוח המשיבה, העובדה כי ה.צ ו-א.צ טענו כי אינם מכירים את המבקש אינה משנה מהתשתית הראייתית לפי שמדובר על ארגון ממודר. יתירה מזו, ש.כ אשר מעיד על חלקו של המבקש בפגישה בבריסל הוא זה אשר מארגן את לבנות החבלה עבור ה.צ, אשר בנה את מטעני החבלה. לפי עדותו

של ש.כ, כששב מבריסל הגיע לה.צ. ורק אז החל להוציא את הפקודה מן הכוח אל הפועל.

באת כוח המשיבה טענה עוד, כי ה.צ. מסר בעדותו שבין היום בו ש.כ. הגיע לה.צ. לבין היום בו אירע הפיצוץ חלפו כשלושה שבועות, ובהתאמה למועד בו ש.כ. שב מבריסל ביום 20.11.03 ולמועד הפיצוץ ביום 11.12.03. כמו כן נטען כי העובדה ששלושת עדי המדינה ה.צ., א.צ. ו-י.מ. מסרו שאינם מכירים את המבקש אינה חדשה שכן גרסה זו נמסרה זה מכבר בעדותם במשטרה. עוד צוין ש י.מ. אף מסר כי אינו זוכר תאריכים ואינו יודע למקם את אירועי הכנת המטענים עליהם מעיד על ציר הזמן, ואינו מסוגל להעיד על סדר התרחשות האירועים.

בהקשר זה נטען כי בניגוד לטענת בא כוח המבקש לפיה נודע לו כי הפגישה בבלגיה התקיימה לאחר שהמטען כבר הונח, ורק לאחר עדותם של ה.צ., א.צ. ו-י.מ., אינה רואיה להישמע, לפי שטען טענתו זו במסגרת הבקשה לעיון חוזר הקודמת, בעמ' 497 לפרוטוקול מיום 11.9.17, שורות 18 ואילך. נטען כי על פי כתב האישום מעורבותו של המבקש באישום הרביעי הוא בנוכחותו בפגישת התכנון בבריסל, וכי מעולם לא נטען כי נכח בשלבי הכנת המטען, הנחתו, ובתצפיות.

באשר ליתר טענות המבקש בעניין מחלתו וחלוף הזמן נטען כי אלה כבר נבחנו ונדחו ואין להידרש אליהן בשנית במסגרת הבקשה הנוספת לעיון חוזר הנדונה.

דיון והכרעה

המבקש שלפני, יליד 1963, מצוי במעצר עד תום ההליכים מיום 13.7.15.

כתב האישום הכולל 13 אישומים, מייחס למבקש ארבעה מהם: אישום שעניינו בחברותו של המבקש בארגון הפשיעה, אישום שעניינו במעורבותו של המבקש בעסקה של ייבוא וייצוא כ- 800 ק"ג של סם מסוכן מסוג קוקאין, אישום שעניינו במעורבותו של המבקש בניסיון חיסול של רוזנשטיין במסגרתו הופעל מטען חבלה רב עוצמה אשר גרם למותם של שלושה עוברי אורח ולפציעתם של עשרות נוספים ואישום שעניינו בביצוע עבירות מס.

בהחלטות קודמות נקבע, זה מכבר, כי קיימת תשתית ראייתית לכאורית המבססת סיכוי סביר להרשעת המבקש באישומים ובעבירות המיוחסים לו, תוך שלגבי האישום השני נקבע כי קיימת חולשה ראייתית מסוימת.

כמו כן נקבע כי קביעה זו לא השתנתה ולא חל כרסום מהותי בראיות התביעה לאחר שנשמעו עדויותיהם של עדי המדינה ש.כ. ו- א.ג. בהליך העיקרי, אשר על פי הנטען, הם שנסעו יחד עם המבקש מישראל לבלגיה על פי בקשת אברג'יל במטרה להיפגש עמו לצורך קידום תכנית לרציחתו של רוזנשטיין, וכי היו נוכחים בפגישות שהתקיימו שם. יצוין כי המבקש אינו מכחיש את נוכחותו בפגישה האמורה בבריסל, אלא את תוכן הפגישה ומעורבותו בו.

כעת, לאחר שנשמעו עדויותיהם של עדי המדינה ה.צ, א.צ ו-י.מ טוען בא כוח המבקש כי חל כרסום מהותי בראיות התביעה בעניין האישום הרביעי והוא בלבד. על פי טענתו זו, ה.צ ו- א.צ מסרו בעדותם כי אינם מכירים את המבקש אך בעיקרה נסמכת היא על עדותו של י.מ ועל סעיפים 13 ו-14 של האישום הרביעי. בא כוח המבקש טוען כי על פי פלט כניסות ויציאות של י.מ מהארץ עולה כי יצא מן הארץ ביום 25.11.03 (ושב ביום 4.2.04), וכי על פי עדותו בעמ' 4138 לפרוטוקול בתיק העיקרי איבטח הוא את ה.צ בזמן שתיקן את המטען ולאחר שזה נמסר "לגבר לא מזוהה שהיה עם אברג'יל בתאילנד" טס י.מ לספרד. כמו כן טוען הוא כי על פי הנטען בסעיפים 13 ו-14 לאישום הרביעי כשבועיים לאחר שהמטען הונח לראשונה בצ'ינג', נמצא כי אינו תקין והוא הועבר לה.צ על מנת שיתקנו. המטען המתוקן נמסר לנאשם 13 בנובמבר 2003.

מצירוף כל אלה, וכפי שצינתי לעיל, גוזר בא כוח המבקש מסקנה לפיה המטען הוכן והונח בצ'ינג' לראשונה כשבועיים לפני יום 25.11.03, הוא היום בו נסע י.מ לחו"ל לאחר שהיה נוכח במסירת המטען המתוקן, וכי לפיכך המועד, בו הוכן המטען והונח לראשונה, סביב יום 10.11.03, קודם לפגישה שהתקיימה בנוכחות המבקש בבריסל, בה על פי הנטען נקשר הקשר לרצח רזנשטיין וניתנה "פקודת ביצוע" לפעולה. על כן נטען כי בכך נשמט הבסיס תחת התיזה של המשיבה לפיה היה המבקש מעורב בשלב גיבוש תכנית החיסול בבריסל, המבוססת על עדויות עדי המדינה ש.כ ו- א.ג.

לאחר שבחנתי לעומק טענת בא כוח המבקש אל מול עמדת המשיבה ואל מול העדויות הרלוונטיות, ונקטתי בזהירות המתחייבת בבחינת הראיות בהליך הנוכחי, דהיינו דיונים בהליך המעצר עד תום הליכים, מצאתי כי אין בטענה זו לבסס שינוי דרמטי בתשתית הראייתית הלכאורית שבבסיס האישום הרביעי.

כאמור, טענת בא כוח המבקש מתבססת על עדותו של י.מ אשר מסר כי לאחר שהיה נוכח במסירת המטען המתוקן יצא מן הארץ ביום 25.11.03, אלא שטענה זו מתעלמת מכך כי העד מסר בעדותו כי הוא מתקשה למקם את אירועי הרכבת המטענים ואירועי הפיצוצים על ציר הזמן וכי לא הבחין במהלך עדותו בין השערות ששיער ובין עובדות שתיאר וביצע ביניהם קישורים תוך שהאמין כי המשטרה תבדוק זאת (ראו עמ' 4663 ועמ' 3744-3745 לפרוטוקול בתיק העיקרי).

כמו כן מתעלמת טענת בא כוח המבקש מעדויות ש.כ וה.צ.

ש.כ מסר בעדותו כי רק לאחר הפגישה בבריסל קיבל הוא "פקודת ביצוע" לחזור לישראל ולרצוח את רזנשטיין. העד הבהיר בעדותו כי נוכח פגישה זו חזר לארץ והחל "לעבוד במאה אחוז על זאביק, שזה משתמע להתחיל לעבוד, זה מלארנן את המטען, תצפית, מי ילחץ, הכל" (עמ' 576-577 לפרוטוקול בהליך העיקרי). ש.כ חזר לארץ ביום 20.11.03.

על פי עדות ה.צ, ש.כ פנה אליו להכנת המטען כשלושה שבועות לערך לפני שאירע הפיצוץ ביום 11.12.03, וכי בין מסירת המטען לראשונה לבין מסירת המטען המתוקן חלפו כשבוע וחצי עד שבועיים (ראו עמ' 2405 לפרוטוקול בהליך העיקרי).

בנסיבות בהן עד המדינה י.מ מעיד כי אינו יודע למקם את האירועים להם היה עד ובכללם אירוע מסירת המטען, על ציר הזמן, ויחד עם זאת עד המדינה ש.כ מעיד כי לאחר ששב לארץ לאחר הפגישה בבריסל החל להוציא את התכנית לרצח רזנשטיין אל הפועל ופנה לה.צ על מנת שיכין את המטען ועד המדינה ה.צ אף הוא מעיד כי פנייתו של ש.כ אליו על מנת שיכין את המטען הייתה כשלושה שבועות עובר לפיצוץ המטען באופן התואם את עדותו של ש.כ, לא ניתן לגזור מסקנה ברורה ובוודאי לא מובהקת לפיה וכשיטת ההגנה מסירת המטען לראשונה בוצעה סביב יום 10.11.03 וקודם למועד הפגישה בבריסל.

צירופן של העדויות אינו מונע את האפשרות כי י.מ היה נוכח במסירת המטען לפני שתוקן, וכי מסירת המטען המתוקן נעשתה שלא בנוכחותו ואפשר כי שמע עליה בדיעבד. אמנם בסעיף 14ב' לאישום הרביעי צוין כי י.מ היה נוכח במעמד מסירת המטען המתוקן לנאשם 13 אולם עניין זה ראוי לו כי יתברר בפני המותב הדן בהליך העיקרי. מכל מקום, בשלב דיוני זה ולצורך הליך המעצר, אין המצב הראייתי המתואר על ידי ההגנה, המתעלם ממכלול העדויות, מייצר "מהפך" ואין למצוא בו כרסום מהותי המשנה את התשתית הראייתית הלכאורית המבססת את הפוטנציאל ההרשעתי שבאישום הרביעי ביחס למבקש.

בא כוח המבקש הפנה לעדות ש.כ בה מסר כי עובר לפגישה בבריסל ביצע הוא מעקבים ותצפיות אחר רזנשטיין ואחר הצ'ינג', וטען כי אף בכך לתמוך בטענה כי התכנית לרצוח את רזנשטיין "נולדה" קודם לפגישה בבריסל וללא קשר אליה. אף טענה זו של ההגנה מתעלמת מעדותו של ש.כ אודות תוכן הפגישה בבריסל והיותה פגישה מכוננת, בה נטל המבקש חלק, אשר רק לאחריה וכששב לארץ החלה התכנית לרצח רזנשטיין לצאת מן הכוח אל הפועל.

אעיר ובבחינת למעלה מן הצורך כי אף אם מן הבחינה הראייתית היה נמצא בסיס לטענת ההגנה בעניין מועד הכנת המטען ביחס למועד קיום הפגישה בבריסל, הרי שהמסקנה שמסיקה ההגנה מהיחס האמור, כשלעצמו, אינו מייצר כרסום מהותי בראיות. שכן, אף אם הפגישה בבריסל הייתה אך ורק פגישת עדכון באשר למהלכים שנעשו, עד אליה, לקידום תכנית הרצח, הרי שלא היה בכך להפחית ממעורבותו הפלילית של המבקש בפגישה ובמיוחס לו במסגרת האישום הרביעי.

בשולי דבריו, שב בא כוח המבקש וטען כי מצבו הבריאותי של המבקש וחלוף הזמן מעת שנעצר מצדיקים בעת הזאת הקלה בתנאי מעצרו. טענות אלה של בא כוח המבקש זהות לטענות שכבר נבחנו בהחלטתי מיום 17.9.17 ובערר שהוגש עליה, ונדחו. בעת הזאת, לא נטען וממילא לא הוכח כל שינוי בנסיבות המצדיק בחינתן מחדש.

סוף דבר הוא שאני דוחה את הבקשה לעיון חוזר.

המזכירות תעביר החלטתי זו לבאי כוח הצדדים.

ניתנה היום, ג' אייר תשע"ח, 18 אפריל 2018, בהעדר הצדדים.

עמוד 10

